

BRÁZDA

časopis seminaristů Nepomucena

4/1997- 98 prázdninové číslo

Obsah:

Na úplném konci akademického roku 1997/98 v koleji Nepomucenum	
<i>Karel Janoušek</i>	3
Loučení - <i>Pavel Glac</i>	6
Z alumna exalumnus - <i>Jan Šlégr</i>	13
Tričko pana Josefa a hrníček Jendy Šlégra - <i>Jan Uhlíř, Pavel Glac</i>	14
Přehled studia na Lateráně - <i>Tomáš Holý</i>	16
Le feste - <i>Pavel Glac</i>	18
Globalizace - <i>Pavel Klouček</i>	20
Lovec ondater odsouzen	21
Kronika - <i>Pavel Glac</i>	22
Gratulujeme - <i>Gejza Veselý</i>	24
Zavěšeny nové mramorové desky - <i>Karel Janoušek</i>	24
Loučení s panem Josefem - <i>Pavel Glac</i>	26

Brázda, časopis seminaristů Nepomucena

Redakce: Tomáš Holý

Technická spolupráce: Pavel Glac

Za obsah příspěvků odpovídají jejich autoři.

Naše adresa:

Pontificio Collegio Nepomuceno

Via Concordia, 1

00183 ROMA

ITALIA

tel.: 06-7000 985

fax: 06-772 082 52

© 19. června 1998, Řím

Redakce Brázdy děkuje všem, kteří pomáhají svým finančním přispěním.

Na úplném konci akademického roku 1997/98 v koleji Nepomucenum.

Když jsem na konci oktávu velikonočního psal úvodník do naší Brázdy, domníval jsem se, že je to ten poslední v akademickém roce 97/98. A hle, přišlo neočekávané překvapení - ještě jedno číslo „bis“ a k tomu tajné. Na vině je pravděpodobně pozitivní průběh závěrečných zkoušek, který povzbudil některé bohoslovce do té míry, že se rozhodli věnovat zbytek svých sil kolejnímu časopisu. Zřejmě tedy bude tento můj příspěvek opravdu poslední!

Rád bych se tedy obrátil zpět za tímto akademickým rokem, který uběhl tak rychle, že nově příchozí bohoslovci nestačili ani probrat základní učebnici italštiny, a již se chlubí prvními úspěšně zakončenými zkouškami. Ti však, kteří v Nepomucenu pobývali, dobře ví, že znalost jazyka není tím nejdůležitějším kritériem. V seminárním životě a přípravě na kněžství je to jenom jeden z více faktorů, které utváří osobnost bohoslovce. Víme, že vedle přípravy intelektuální se v semináři klade důraz i na přípravu pastorální, duchovní a lidskou a zanedbávání těchto dalších složek by vedlo k ochuzení přípravy na kněžskou službu. Podařilo se nám všem, představeným i seminaristům, přispět společně v minulém akademickém roce k tomuto růstu? Snad bude třeba, aby toto posoudil někdo jiný, možná ten, kdo se o prázdninách s bohoslovci setká a sám si povšimne změny, která u nich (ne)nastala. Osobně si nedělám žádné iluze, protože vím, jak náročný, složitý a dlouhý je vývoj lidské osobnosti.

Kdybych měl zhodnotit průběh uplynulého akademického roku v naší koleji, asi bych nejpozitivněji hodnotil přípravu intelektuální. Bylo to dáno především snahou samotných bohoslovců, úrovní universitních přednášek, ale též prostředím, které jsme se snažili v koleji studentům vytvořit. Každý měl dostatek prostoru k tomu, aby si svůj studijní program organizoval co nejefektivněji a především s vlastní iniciativou.

Ani u studentů prvního ročníku nedocházelo tentokrát ke krizím ve studiu. Asi věnovali přípravě více času, ale nevylučují ani mimořádný zásah Ducha Svatého, důležité je, že se jejich vypětí nikterak neprojeвило navenek. Příští rok bude jak pro „druháky“ tak i pro „třetáky“ zcela určitě uvolněnější a snažší; jen aby toto uvolnění sebou nepřineslo nějakou tu komunitní „vyrážku“. „Škrábat“ by v takovém případě museli představení.

Hodnotit duchovní přípravu z pozice rektora není jednoduché. Od otce spirituála se mnoho nedovím, jelikož tento je vázán mlčením. Proto mohu tento stav bohoslovců hodnotit jen nepřímou, a to z jejich chování, plnění si povinností, zájmu o liturgii a podobně. Domnívám se však, že díky snaze otce spirituála, můžeme být s duchovní formací v uplynulém roce spokojeni i přesto, že se žádný z bohoslovců zatím „nevznáší ve vzduchu“.

Příprava pastorační v našem případě, řeknu to mírně, je přinejmenším hubená. Není to nedostatkem příležitosti, té by bylo v Římě nadbytek. Problém spočívá spíše v časové náročnosti pastorační praxe. Je pochopitelné, že studiu věnují bohoslovci nejvíce času právě v sobotu a v neděli, tedy v době, kterou by jinak museli obětovat návštěvě některé z farností či komunit. V minulosti jsme se už o zařazení pastorační praxe pokoušeli, ale výsledky neodpovídaly tomu, co jsme očekávali. Samotní bohoslovci nakonec žádali o to, aby se sobotní a nedělní program neměnil a aby zbytek volna byl organizován dle jejich potřeb a zájmů. Mají-li naši bohoslovci během studia načerpat pastorační zkušenosti, pak je třeba, aby využili plně dobu prázdnin. Záleží na nich samotných a na domluvě s otcem biskupem, zda si vyberou možnosti u nás doma a nebo zda sáhnou po zkušenosti v zahraničí. Příležitostí je dost a dost.

A jak jsme rostli v naší koleji po stránce lidské? Osobně kladu na tento moment největší důraz! K čemu je veškeré vzdělání a duchovní vzdychání, když po lidské a společenské stránce nejsme schopni naše okolí oslovit? Bez solidní formace lidské by kněžská formace postrádala nutný základ. Navíc bohoslovci a kněží studující v zahraničí musí svojí společenskou

vyspělostí reprezentovat nejenom svůj duchovní stav, nýbrž i příslušnost k národu jehož jsou členy a naše země vždy patřila, a snad dosud patří, ke kulturním zemím Evropy. Jako kněží máme, v míře nám dostupné, odrážet v naší osobě dokonalost našeho Pána, která se má pak promítnout i do vztahů k bližním, kteří nás obklopují. Bude-li mít nepomucenský seminarista a kněz před očima tento ideál, nebude pro něho těžké :

- zaměnit kostkovanou košili typu „salezián“ za jinou barevně nevtravou,
- při společenském styku v koleji ponechat ve skříni „bermudy“ i přesto, že se z nich derou, jak by řekl humorista, „šéne Haxen mit den Chlupen“,
- před setkáním se svatým Otcem odložit košili s kravatu a přiodít se košilí s nenápadným bílý plastický proužkem,
- zkrotit bujarý smích, při kterém se třesou okenní tabulky v refektáři,
- nabídnout volný čas, který jinak věnuje běhání po okolních parcích, ničení plevelu v kolejní zahradě,
- prodat svůj mobilní telefon a výtěžek věnovat chudým,
- atd., atd.

Je mnoho věcí, vážných i drobných, které je třeba vylepšit, zdokonalit, abychom světu dokázali, že nám záleží jak na naší křehké lidské schránce tak i na jejích projevech. A přiznejme si, že mnohdy musíme v tomto svět dohánět.

Milí spolubratři, v minulé Brázdě jsem Vám prozřetelně nepřál příjemné prázdniny a dovolenou. Tato příležitost se mi nabízí nyní. Vám všem tedy, alumnům i ex-alumnům, vše nejlepší, hlavně zdravý prázdninový a dovolenkový odpočinek, který Vám umožní načerpat nové síly, se kterými pak budete dál pokračovat v nerovném boji se světem i sami se sebou.

Karel Janoušek

rektor

LOUČENÍ

Zámyslim-li se nad tím, které slovo by pro tento uplynulý rok bylo asi nejtypičtější, nebo které bych při vzpomínání použil nejčastěji, vyhrává jednoznačně slovo LOUČENÍ. Mnohé věci v běhu událostí ani neregistrujeme, avšak s odstupem času vyplavou na povrch jako mastné oko v naší polévce.

Všechno to začalo vlastně velmi nevinně, takže by se to ani loučením nazvat nedalo: Na exercicie na začátku akademického roku se jeden z nás jednoduše nedostavil z personálních důvodů, načež za několik měsíců jsme se skládali na svatební dar. A pak už jsme se během roku jen a jen loučili. A to nejen s lidmi.

Krátce po příchodu do Nepomucena nám Technické služby Města Říma sebraly starý věrný kontejner, který neodmyslitelně patřil ke koleji. Měl velká gumová kola a byl šitý přesně na míru pro dvě osoby, které jej lehce přemisťovaly (jedna tlakem a druhá tahem) po celé zahradě od hromádky k hromádce. Podle očitých svědků tato tradice sahala hluboko do minulosti a byla jakýmsi znakem stálosti koleje v čase. Na jeho místě stojí teď sice nádherný, mnohem větší zelený nástupce, jeho pohybové schopnosti jsou však minimální a k tomu nad lidské síly.

Po vzoru našeho kamaráda odešli pak ještě dva z nás, takže cedulky na dveřích jen neúprosně mizely. Loučení s nimi však bylo gigantické, takže bylo místy až neuvěřitelné, kolik osob, jídla a lahví se vejde do jinak poměrně malého pokoje.

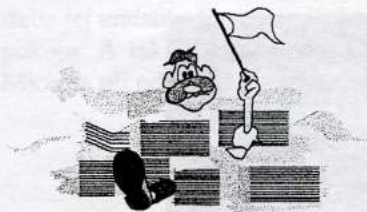
Na fakultě po třísemestrové zkušenosti jsme se definitivně rozloučili s tím, že by snad se podařilo zkoušky alespoň jednou dobře zorganizovat. Ono koneckonců vlastně ani nebylo s čím se loučit, protože pojem organizace v Itálii

ani dost dobře neexistuje. Nicméně tento národ má větší štěstí než schopnosti organizovat, takže nakonec vždy všechno dobře dopadne, i když v prvních fázích se to zdá naprosto nemožné.

Rovněž na fakultě jsme se rozloučili s Prof. Galuzzim, který nás učil metodologii a církevní dějiny. Byl velkým dobrodincem fakulty a přítelem Čechů, neboť po nějakou dobu byl představeným řádu Paulánů na Vranově u Brna.

V průběhu celého roku jsme se my, stará a početná generace, pod tlakem té nové, málo početné, zato však extrémně vitální, museli neustále loučit se svými iluzemi o tom, jak by asi mělo vypadat studium a vůbec život v Římě. Naše pomocná ruka napřažená s tím nejčistším úmyslem uvést tyto nováčky do radosti i úskali této země, semináře i fakulty, vyzněla nakonec velmi směšně a trapně. Po necelém měsíci již jsme byli naprosto pozadu ve znalosti Říma, jeho památek, ulic, obchodních domů a barů. Začala se pomalu sypat i liturgie a běh ranních modliteb, plod dlouholeté snahy představených usmířit seminaristy všech zaměření. Ta najednou byla jaksi zastaralá, málo říkající, modlitby místy až heretické. Veškeré naše informace o fakultě a jejích profesorech nejenže vyzněly naprázdno, ale dokonce se ukázaly být přesně opačnými. Jestliže naše první starosti po příchodu do Říma byly jak vůbec zvládnout studium v cizím jazyce (viz dojemné články prvního čísla minulého roku), zde první starost byla existence internetu na fakultě nebo nejlépe v koleji samé. Cítili jsme se jako skupina učedníků v Efesu, nalezená sv. Pavlem, kteří sice dělali to nejlepší, ale jaksi jim ujel vlak. Podobně i my jsme museli říct: „Ale ani jsme neslyšeli, že nějaký internet existuje.“ (srv. Sk 19,2)

Museli jsme si konečně přiznat, že jednoduše patříme k té staré komunistické generaci, která má strach před čímkoli a neustále hledá jistá a bezpečná hnízdečka a nejraději se nijak neprojevuje. Zatímco pro nás studium v Římě bylo čímsi obrovským, z čeho se až hlava točila z té změny života a ze zodpovědnosti, pro mladou generaci znamenalo příjemnou změnu, neboť je nudné být neustále jen v Německu nebo ve Francii.

Dvě loučení - kterých jsme se nemohli osobně zúčastnit - byla obzvlášť smutná: A to s našimi dvěma seminaristy na Moravě a v Čechách - Stanislavem Kouřilem a Jaroslavem Karpíškem, kteří nečekaně tragicky zemřeli. Věříme, že o to radostnější bude jednou naše setkání s nimi.

Nejbohatší na loučení byl však přece jen poslední měsíc našeho pobytu zde (myslím v tomto roce). Po nejasném tušení čehosi, vyšel jednoho dne oficiální výnos v Aktech Brněnského biskupství, že se můžeme rozloučit s vyplácením skript a studijních manuálů ze strany koleje a potažmo biskupství. Naštěstí však mnozí biskupové myslí v tomto ohledu na své studenty i vně tohoto dnes již padlého systému.

Komunita lateránských borsistů, což jsou studenti, kteří mohou studovat na univerzitě i bydlet v koleji zadarmo (úměrně se tím samozřejmě zvyšují taxy

ostatním), má mezi sebou několik obyvatel nejružnějších částí Afriky. Nejenže někteří z nich nejsou zvyklí spát na posteli, neboť takové zařízení vyzní v poušti velmi směšné a navíc se špatně přemísťuje, ale z pochopitelných důvodů je nesmyslné nutit tyto lidi, aby se při pozdním příchodu do koleje

chovali tiše. Když se opět takto pozdě v noci po chodbě ozýval rámus a praskot, nevěnovali tomu velkou pozornost ani ti nejcitlivější. Jaké ale bylo překvapení, když druhý den ráno na zahradě ležela vyvrácená obrovská pinie, chlouba naší zahrady. Na rozloučení se s ní jsme měli relativně dost času, neboť odborná firma, která ji měla rozřezat a odvézt, tuto práci svědomitě dělala několik dní.

Jeden z nás se musel rozloučit se svým svetrem, který podle úsudku nejvyššího velení byl „nevhodný do kaple.“ Rozloučení se slavilo u příležitosti narozenin tohoto kolegy a mělo tak velmi slavnostní ráz. Pro úplnost a pravdivost však nutno dodat, že ze stejného místa, odkud přišel rozkaz „stáhnout z oběhu“, přišel také zbrusu nový svetr, naprosto vhodný, který byl okamžitě nadšeně přivítán a dostal jméno „nihil obstat“.¹

¹ Na snímku je však bohužel onen starý.

Snad největší, nejslavnější a nejdojemnější loučení bylo s Panem Josefem. Jistý nástin je možno nalézt již v Brázdě minulé, avšak není možno se nezmínit o oné veliké slavnosti. Již dávno vyhaslá - i když občas čadící - sopka v útrokách Nepomucena, která nese jméno kuchyně, doznala po dlouhé době novou erupci. Tak jako při výbuchu každé jiné sopky se nejdříve valí lehčí předměty, ale s o to větší rychlostí (v tomto případě lehoučké plastické zátky od šampaňského), a pak předměty těžší, ale o to hutnější. Ke slavnostnímu rázu tohoto loučení přispěla i přítomnost našeho nejvyššího arcibiskupa J. Graubnera. Pan Josef se během svého čtyřletého pobytu naučil nejen kanonickému právu, ale také pohybovat se v církevních kruzích, a to s takovou obratností, že by mu to mohl leckdo závidět. A tak nezasvěcený člověk by mohl říci, že se jedná církevní o symposium na vysoké úrovni, a nikoli o rozloučení se zaměstnancem koleje.

Protože se jménem Josef Rylko automaticky vyvstanou na mysl básně, kterými hojně přispíval do Brázdy, mysleli jsme, že mu uděláme radost stejným způsobem. Báseň se jmenuje - jak jinak - „Loučení“, a je otisknuta na předposlední straně. V dojemné atmosféře loučení mu pak bylo předáno tričko se vzpomínkovým logem, aby nikdy nezapomněl, kde trávil - podle jeho vlastních slov - ty nejkrásnější roky svého života.

Některá rozloučení se tak vlastně ani nazvat nedají. Někdo zmizí tak rychle, že to nikdo ani nestačí zaregistrovat. Někdo naopak mizí tak pomalu a tak dlouho, že se ani v tomto případě nedá mluvit o loučení. Např. naše seminaristka Pavla, která se v koleji již celkem dobře zabydlela, se asi dva měsíce stěhovala do svého nového bytu. A nebýt toho, že jsme nosili mohutné kusy nábytku po schodech do čtvrtého patra v jejím novém bydlišti, tíhu loučení bychom ani neokusili.

K těm prvním případům zcela exemplárně patří Michal Mareš, který přišel tak náhle jak odešel. Byl velkým milovníkem karet, šachů, liného tenisu a pečených jablek. Zkoušky dělal z takovou lehkostí, že ani ona mladá generace se nestačila divit. Jeho odchod vlastně ani není historicky dokumentovatelný. Je třeba jej umístit někam mezi jeho poslední výskyt v koleji a skutečnost prázdného pokoje. A tak je opět o cedulku méně. Na fotografii vidíme poslední výskyt Michala při odchodu z fotbalu (na snímku vpravo):

Některá loučení jsou velmi zvláštní tím, že je všichni považují za přivítání. Sem se řadí ona smutná akce ve snaze obohatit faunu v naší kašně: koupili jsme dvě překrásné bílé, ale zatím malé žáby, které kromě svého estetického aspektu měly plnit ještě jednu vznešenou funkci - kvákat rektorovi pod okny, a tak alespoň trochu narušit jednotvárnost zvuků z ulice, především montážní dílny autoalarmů v bezprostřední blízkosti koleje. Po slavnostním vpuštění žab do kašny už je nikdo nikdy nespátřil. Neví se, kdo je viníkem, protože želvy mají oči příliš malé nato, aby bylo poznat jejich neupřímny pohled.

Naprosto nenápadně se ztratil i náš milý přítel Hugo, o kterém jste se mohli mnoho dočíst v minulých číslech Brázdy. Jednoho dne chyběl nápis na jeho obchodě a pak už jej nikdo neviděl. Dlužno říci, že se s námi rozloučil velmi pěkně, a to tím, že dal každému kopii projevu Pavla VI na Anděl Páně v den své smrti (taktéž v minulé brázdě).

Jistě každý z nás zažil loučení, které vyzní nakonec velmi trapně. Vyprovodíte se slzami v očích strýčka na vlak a on se vám za půl hodiny vrátí, že mu to ujelo. Sem bych zařadil naši slavnou akci s fotbalem. Jelikož čtyři

z věrných fotbalistů byli již tento rok na odchodu, byly jim na konci posledního zápasu předány medaile za zásluhy, pořízeny slavnostní fotografie a snědena zmrzlina. Ironií osudu je, že skutečně odchází jenom dva, jestli si to ovšem to té doby nerozmyslí. Ti vpravo odchází, vlevo zůstávají. Že nebylo

možno z fyziologických důvodů rozdělit fotografii na dvě stejné poloviny, za to se redakce srdečně omlouvá a prosí o pochopení.

Po Panu Josefovi jsme vyprovodili na další životní cestu našeho prefekta Jana Šlégra. Vše bylo velmi podobné až na ty erupce a tričko, které bylo tentokrát nahrazeno hrníčkem s logem, které je na prostřední dvojstraně:

V levém spodním obdélníku je symbol jeho nejsympatičtější funkce - a sice každý měsíc rozdělit kapesné 50.000 Lir. To, že se tam bankovka vyskytuje třikrát, není snad ani tak narážka na inflaci Liry, jako spíše biblické vyjádření jistoty (jako např. Josef Egyptský, který vysvětluje číšníkovi a pekařovi jejich sny).

V závěrečné homilii pak mimo jiné pronesl větu: „Vyplatí se obětovat obě křídla,...“ To samozřejmě ponechává otevřenou cestu mnoha interpretacím:

Nejčastější užití tohoto výrazu mezi námi se neslo ve smyslu pohádky Pyšná princezna, kde generál při přípravě na bitvu pronesl: „Nepřítel zná jen jednu taktiku - obětovat levé křídlo. Ale my ho překvapíme - oběťujeme totiž obě.“ Je tedy tím rozuměti, že pro věci vyšší vyplatí se udělat byt' i absurditu.

Jestli ovšem ve slovech našeho ex-prefekta zazněla jistá narážka na to, že příští rok bude obětováno jedno křídlo Nepomucena poutníkům, což by v budoucnosti mohlo mít za následek obětování i toho druhého, je otazníkem. Může to být konec konců i narážka na ohrožení stavu exalumnus. Ale to Jenda nemá evidentně zapotřebí a za jeho pobytu jsme nezaregistrovali ani jedinou známku, že by se jej nějakým způsobem týkal jediný ze tří bodů, o kterých byla řeč v minulém Brázdě. Že se jej netýká ani ten třetí, je zjevné z lístečku, který zde po odchodu:

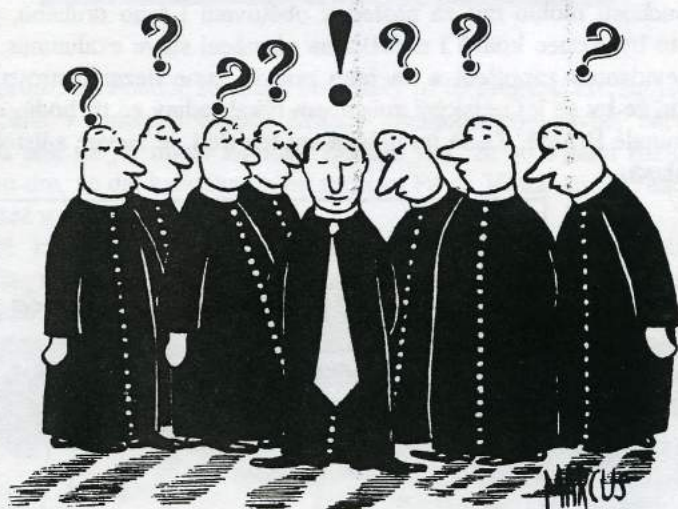
H051,
ZDA' SE, ŽE ZAVŘENÍ OVEŘÍ PŘI MÉM
ODCHODU NEPROBUKLO ANI BEJZU ANI VÁS,
C140
Jenda S.

Pak už věci šly velmi rychle: Jan Pavel II se rozloučil s kardinálem Casarolim, který byl jeho věrným spolupracovníkem pro Východní Evropu v dobách komunismu (ze které pochází i naše generace). Hradeční biskupové se rozloučili se svým diecézním biskupem Karlem Otčenáškem. My jsme se rozloučili z komunitou borsistů (již výše zmíněných) a teď už se loučíme mezi sebou navzájem a odjíždíme na prázdniny.

Zbývá už jen dodat perspektivy a otevřené problémy. Z tohoto dlouhého řetězce loučení jde až trochu hrůza, která plodí ustrašené otázky: Bude to tak pokračovat i v příštím roce? Sejdeme se tu opět všichni anebo se někdo s námi zase rozloučí (ať už přímo nebo nepřímo)? Budeme se sem moci klidně vrátit, anebo nás od vrat vyhodí poutníci? Najdeme zde ještě stejné představené? Přejde sem příštího roku vůbec někdo nový? Dozná kuchyně v příštích letech opět další erupce? Bude vůbec ještě vycházet brázda? A když ne, bude to nějaká škoda?

Další otázky již nechám na Vaši fantazii. Já bych jen s K. J. Erbenem chtěl zopakovat verš z básně Advent:

*Lépe je v mylné naději žíti,
před sebou čirou temnotu,
nežli svou budoucnost odhaliti -
strašlivou poznati jistotu!*

Něrad bych, aby tento článek vyzněl nijak pesimisticky. Každé loučení znamená i start do něčeho nového, i když zatím neznámého (což je těžké zvláště pro nás starou generaci). Teď právě jsou to prázdniny. A tak přeji všem, co budou číst tyto řádky, aby je prožili alespoň trochu užitečně.

Z ALUMNA EXALUMNUS

Je to právě několik hodin, co jsem se rozloučil s Lateránskou universitou. Zkouškou z morální teologie jsem ukončil základní teologické studium. Pak jsem si ještě naposledy vystál frontu před přepážkou, která má vznešený název „Segreteria didattica“ (to, čemu nás především chtějí naučit je zřejmě trpělivost), abych odevzdal index a požádal o „Diploma di Baccellerato“.

V současných chvílích prožívám přerod alumna v exalumna, což „není v žádném případě proces odkvétající květiny, usychajícího stromu nebo žloutnutí fotografie, nýbrž spíše přerod larvy v nádherného motýla.“¹ Ještě než jsem stačil získat křídla, několik seminaristů mě požádalo, abych napsal něco do Brázdy. Jsem si jist, že se s touto prosbou na ostatní alumny na konci akademického roku neobrátili, neboť oni budou přispívat do Brázdy až na podzim. A jak známo, exalumni už svými články do ní příliš nepřispívají, pokud zrovna nejsou např. představenými Nepomucena.

Jednou jsem se pokoušel vystopovat, kdy jsem se vlastně poprvé dověděl o Nepomucenu. Bylo to zřejmě v pražském semináři, když dva exalumni - P. Bohumil Kolář a P. Karel Pilík - byli mými představenými. Tyto kněze (spolu s mým biskupem Karlem Otčenáškem) jsem poznal až jako starší pány, které celoživotní služba Kristu krásně proměnila. Toužil jsem však dovědět se něco o tom, jak oni prožívali svůj pobyt v semináři. Jedna příležitost se naskytla při svěcení v Hradci Králové. Stalo se totiž, že turiferáři vysypali žhavé uhliky na koberec. Na konci liturgie P. Pilík zavzpomínal, jak jednou byli v Římě dva čeští seminaristé stejného jména a jak při jedné liturgii jako turiferáři vysypali ...

Já už sice nejsem alumnem, ale zároveň nejsem ani exalumnem. Zatím procházím jednotlivými etapami přerodu: složil jsem úspěšně všechny zkoušky, večere s představenými na rozloučenou v čínské restauraci byla velmi chutná, pouť ke hrobu sv. Petra před odjezdem domů jsem už také vykonal, ale nicméně musím ještě sbalit věci na pokoji, prožít duchovní cvičení a 21.6. 1998 přijmout v Hradci Králové jáhenské svěcení, aby se má křídla zpevnila a já se mohl těšit z výhod exalumna.

Jsem vděčný Pánu, představeným i seminaristům za dva roky prožité v Nepomucenu. Doufám, že i já budu umět z pěkně prožitých chvil v Římě rozdávat radost a povzbuzení ostatním.

V Římě 11.6. 1998

Jan Šlégr

¹ P. GLAC, *Exalumnus*, in *Brázda*, 3 (1997 - 98), pp. 18 - 19

Přehled studia na Lateráně

Prosim, otočte!!! Vy, kteří to znáte, vy kteří nyní máte zasloužené prázdniny, i vy, kteří teď máte jiné starosti. Následující řádky slouží těm, kdo chtějí porovnat studium teologie „Ciclo istituzionale“ na Lateránské univerzitě jejich doby s dobou nynější, kdo chtějí vidět jména současných profesorů či kdo si chtějí jen tak zavzpomínat na „studentský život“ jednou prožítý v Nepomucenu.

Discipline teologiche nel Biennio istituzionale di Filosofia

			<i>ore settimanali</i>	
			I Sem.	II Sem.
ANNO PRIMO:				
10102 Introduzione alla Teologia	P. CODA	2	2	
ANNO SECONDO:				
10101 Teologia fondamentale	G. LORIZIO	3	3	
10103 Greco neo-testamentario	B. OGNIBENI	-	2	

ANNO PRIMO

Discipline

			<i>ore settimanali</i>	
			I sem.	II sem.
10111 Introduzione alla S. Scrittura	I. CARDELLINI	2	4	
10112 Teologia trinitaria	N. CIOLA	3	3	
10113 Antropologia teologica ed escatologia	I. SANNA	3	3	
10114 Teologia morale - I	M. COZZOLI	3	3	
10115 Patrologia e Patristica	V.P.GROSSI	3	3	
10116 Diritto canonico	A. MONTAN	3	3	
10117 Ebraico	B. OGNIBENI	2	-	

+ *un seminario*, la cui frequenza è obbligatoria (si viene esclusi dopo tre assenze ingiustificate); esso prevede circa venti incontri di due ore, da novembre in poi, e si conclude con un lavoro scritto;

+ nel Triennio va anche scelta 10156 *Metodologia*.

ANNO SECONDO

Discipline

ore settimanali
I sem. II sem.

10121 Egesi A.T. - I	R. GELIO	4	-
10122 Egesi N.T. - I	R. PENNA	-	4
10123 Cristologia	M. BORDONI	3	3
10124 Teologia morale - II	M. COZZOLI	3	-
10125 Storia della Chiesa - I	M. SENSI	3	3
10126 Liturgia e sacramentaria generale	M. AUGÈ	3	3
10127 Teologia morale - III	R. GERARDI	-	3
10128 Teologia spirituale	E.C. RAVA	2	-
10129 Mariologia	E. TONIOLO	-	2

+ *un seminario*, la cui frequenza è obbligatoria (si viene esclusi dopo tre assenze ingiustificate); esso prevede circa venti incontri di due ore, da novembre in poi, e si conclude con un lavoro scritto;

+ nel II o III anno va scelta una *disciplina opzionale*;

+ nel Triennio va anche scelta 10156 *Metodologia*.

ANNO TERZO

Discipline

ore settimanali
I sem. II sem.

10131 Egesi A.T. - II	R. GELIO	4	-
10132 Egesi N.T. - II	R. PENNA	-	4
10133 Ecclesiologia	M. SEMERARO	3	3
10134 Teologia sacramentaria	F. MARINELLI	3	3
10135 Teologia morale - IV	R. GERARDI	3	3
10136 Storia della Chiesa - II	A.M. GALUZZI	3	3
10137 Diritto matrimoniale	S. ARDITO	2	-
10138 Teologia pastorale	S. LANZA	-	2

+ *un seminario*, la cui frequenza è obbligatoria (si viene esclusi dopo tre assenze ingiustificate); esso prevede circa venti incontri di due ore, da novembre in poi, e si conclude con un lavoro scritto;

+ nel II o III anno va scelta una *disciplina opzionale*;

+ nel Triennio va anche scelta 10156 *Metodologia*.

Le Feste

V průběhu akademického roku se člověk nemůže věnovat jen studiu a povinnostem. Jak bravurně píše ve svém manuálu liturgiky náš profesor M. Auge, „La festa possiede poi una spinta liberante, è l'uscita dall'ordine consueto, l'emancipazione dalle soffocanti catene quotidiane, è sosta improduttiva, pace contemplativa, ozio che arricchisce.“ Přeložit tuto větu do češtiny by znamenalo obrátit ji o veškerou krásu.

A proto se občas scházíme, nejčastěji u příležitosti narozenin někoho z nás. Již od samého začátku roku bývalo zvykem opékat mraženou pizzu v remosce, kterou sestry v kuchyni již zjevně nepotřebovaly. I když se způsoby přípravy a obložení neustále zdokonalovaly, po určité době jsme museli konstatovat, že by neškodila nějaká změna. Tři slavnosti v posledních dvou měsících byly obzvláště kreativní a stojí tedy za zmínku.

U příležitosti svých narozenin R. Czudek a P. Petrář uspořádali zmrzlinové posezení naprosto profesionální úrovně. Jestliže bychom si za normálních okolností představili krabici nanuků nebo kornet od Family frost, zde se připravovaly zmrzlinové poháry se vším myslitelným příslušenstvím - koňaky, likéry, ananas, ... a samozřejmě nepřehledný výběr nápojů.

Druhou oslavou, ne už profesionální jako spíše rustikální, byly narozeniny čtyř seminaristů: P. Semely, A. Scarana, P. Kafky a P. Glace. Naše společná místnost se změnila na jeden večer ve Frascati: Víno a proslavená porchetta, která se musí pojídat z dřevěných stolů potažených papírovým ubrusem. K rustikálnímu charakteru této oslavy přispělo i to, že na naší společné místnosti už dávno není barový stolek a kávovar, ale pračka, žehlička a sušák na prádlo. V téže rustikálním duchu Tomáš těsně před slavností pračku naložil špinavým prádlem a zapnul.

Největším překvapením pro všechny však byla oslava narozenin T. Holého, a P. Kloučka (známého jako autora postmoderních článků a propagátora Internetu), která nesla název

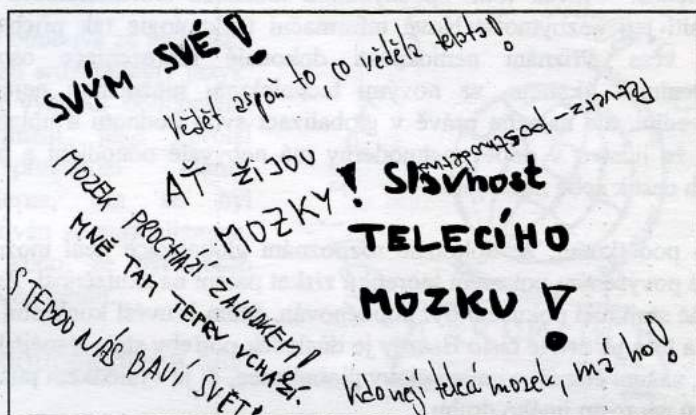
Festa dei cervelli di vitello

čili Slavnost telecích mozků

Po příchodu ze společného večerního programu nás na našem patře čekalo zvláštní překvapení: Na chodbě čtyři velké stoly potažené obrovským papírovým ubrusem a na něm kromě velkého množství vína i několik hrnců se šesti perfektně uvařenými telecími mozky, na jejichž přípravě se podílel i sám

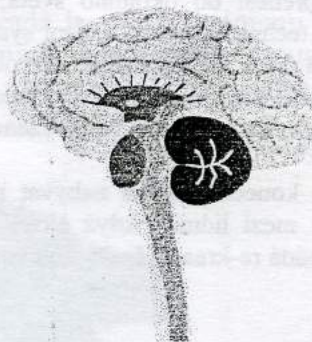
p. rektor. Jestliže první zmíněnou oslavu můžeme nazvat „profesionální“, tu druhou „rustikální“, pak tato zcela jistě ponese atribut „postmoderní“. Na bílém papírovém ubrusu bylo napsáno několik nápisů (např. „Kdo nejí telecí mozek, má ho“), které se v průběhu začaly množit a jak se v přímé úměrnosti k množství vypitého vína rozjasňovaly naše mozky, množily se nápisy stále vytříbenější a výstižnější. Nepatrná část z nich je na ukázce:

O slavnosti na rozloučení s Panem Josefem již řeč byla. Ale ta měla, konec konců jaksí oficiální charakter.

Podobným způsobem proběhla i letos tradiční slavnost sv. Jana Nepomuckého. Nedá se jistě říci, že by byla nějakým způsobem zastíněna našimi neoficiálními oslavami, ale věříme, že se příštího roku dočkáme opět větší účasti, zvláště když nebudou chybět typicky české prvky, na které se hosté zvláště těšili - naše liturgie a pivo.

Jak se budou naše festy vyvíjet dál, je asi jednou z otázek v závěru článku „Loučení“ Bud' bude muset někdo přijít s něčím úplně novým, anebo začneme opět od začátku se starou dobrou pizzou.

Pavel Glac

GLOBALIZACE

V době, kdy je postmoderna bází individuálního vnímání světa, se navenek stále více prosazuje globalizace. Globalizace se na rovině jednotlivce zdá být k ní protichůdnou reakcí, avšak z pohledu na svět jako na celek vysvítá její nutnost a oprávněnost. Člověk totiž zpochybením možnosti srozumitelnosti komunikace neodmítl její nezbytnost. Nové informační technologie tak přichází na scénu právě včas. Přiznání nemožnosti dokonalé reprezentace osoby vnějším vyjádřením / úkonem, se novými technickými možnostmi nejen dodatečně ospravedlní, ale nalezne právě v globalizaci svoji hodnotu a uplatnění. Tak se stává, že lidstvo v době postmodernity má nebyvalé odhodlání a pílí v hledání dalších cest k sobě navzájem.

Nutno podotknout, že dokonalé rozpoznání globalizace není možné - bylo by naivně povýšeným pokusem teoretiků získat patent na skutečnost. Život i v tomto případě stojí nad pokusem být pojmenován. Mám-li uvést konkrétní příklad: neví se, zda toto již čtvrté číslo Brázdy je důsledek potřeby stále těsnějšího kontaktu s Vámi, našimi čtenáři - jinými slovy globalizace, či je výsledkem působení dalších faktorů naprosto jiného druhu.

Jako i v ostatních oblastech života odmítnutí intelektuálně precizního zpracování jevu neopravňuje k opadnutí zájmu. Je třeba spíše zaměřit svoji pozornost na praktickou činnost. Nabízím tedy jako vzorek několik podnětů:

1.) Tváří v tvář nepovzbudivému výsledku voleb v České republice navrhuji dát průchod mírnému optimismu v mezích zdravého rozumu. Zůstává sice pravdou, že lidská blbost je neomezená a lze vidět jako částečně podložené tvrzení tezi, že: "demokracie je nesmysl, protože je to vláda většiny a většina lidstva je blbá...", ale přesto bych upozornil na jednu povzbuzení vlévající vlastnost globalizace: přestože se někteří jednotlivci snaží blbosti, které u nich samých nacházejí plnou možnost rozvinutí se, přenést do okolního světa, tato jejich snaha je těžko proveditelná. Na úrovni technického uspořádání systémů se totiž každý nesmysl projevuje jako chyba, která dříve nebo později bude odstraněna. Proto blbost, která na biologické rovině individua nachází pro emocii podporovanou aktivitu živnou půdu, je na všech vyšších úrovních odsouzena k zániku.

2.) Globalizace tím, že konečně začíná nabývat podoby fungujícího systému, pomůže rozvíjet vztahy mezi lidmi i když člověk na čas omezí své horečné aktivity v době, kdy se oddá re-kreaci (česky: znovustvoření).

3.) Nastává doba dovolených, kdy mají naději odpočinku i ti, kterým neustane přímo běh povinností, totiž tím, že alespoň někdo z potenciálních klientů sám bude vzdálen časům a prostorům, kde se běžně vyskytuje. Všem jednoduše přeji novou radost a povzbuzení z kontaktu s životem, krásami naší planety Země a vůbec vším, co je možné přijmout jako dar.

Autor se omlouvá za technický a obtížněji srozumitelný jazyk. Chtěl se vyhnout obdobnému nedorozumění, jaké vyvolal jeho předchozí článek Postmoderna, tím že byl identifikován se surrealismem. Tak se stalo, že byl obsah zaměněn za formu....

pavel.kloucek@usa.net

Lovec ondatery odsouzen

Dělník Ludvík Vařeka v Kojetíně je znám jako velmi dovedný lovec ondatery a ulovil jich v posledních letech několik desítek. Kůže takové ondatry stojí 90 K. Vařeka svou činnost provozoval téměř po 3 léta a žádný si toho nevšímal, a on si pěkně přivydělával prodejem kůží. Letos ale se stránka obrátila. Byl přistižen v lesním revíru hajným při tom, když nesl dvě chycené ondatry, které chytal bez povolení a hajný je měl k svému deputátu, neboť to byly 2 kůžky v ceně 180 K. Poněvadž je vydati hajnému nechtěl, bylo učiněno na něho trestní oznámení k okresnímu soudu v Kojetíně, který po svědeckém slyšení odsoudil Vařeku na tři týdny do vězení nepodmínečně.

(Českobudějovické Noviny, 2. 5. 1940)

Kronika

„Chvěje se mi péro hrůzou v ruce, mám-li psát o těchto věcech“¹, neboť tato úloha mi nepatří. Náš kronikář totiž dnes ráno ve 4.00 odjel na prázdniny. Nicméně jak on sám napsal v minulé Brázdě, „kronika už neodmyslitelně patří k pravidelným článkům každého čísla Brázdy“², bylo by asi škoda tuto rubriku vynechat. Jistou neprofesionálnost již musíte odpustit.

Sloučíme-li jako při křížovém výslechu události článku „Loučení“ a „Le feste“, abychom se neopakovali, zbyde jen několik událostí, které však stojí za zmínku.

9. května t.r. se konala tradiční pouť českých občanů v Římě ke sv. Vojtěchu, tentokrát do Affile, což je nepatrné městečko známé jen tím, že se tam kdysi sv. Vojtěch při cestě z Říma zastavil. Místní obyvatelé tam postavili sochu sv. Vojtěchu a sv. Benediktovi. Přítomni byli otec biskup J. Škarvada, místní biskup P. Andreotti, signor sindaco města Affile, velvyslanec České Republiky u Sv. Stolce pan Halas s chotí a další. Celou akci organizoval P. Hrubý z poutního domu Velehrad, který ani tentokrát nezklamal. K dokonalé organizaci se nakonec přidala i večere v malé rustikální hospůdce. Otec Hrubý, který je zvyklý doprovázet nesčetné množství českých turistů, kteří jsou v Itálii zpravidla poprvé, nás v tomto stylu neustále častoval: že špagety se

jí jen vidličkou, že pak přijde ještě druhý chod, abychom si včas došli na WC a netlačili se tam pak všichni najednou, atd. Podařilo se mu také přesvědčit pěvecký sbor Moravan, aby zůstal v Itálii o den déle a zazpíval na oné slavnosti. Jelikož příležitostí ke zpěvu bylo mnoho, museli svůj repertoár otočit alespoň třikrát. Vrátili jsme se všichni nadšení, neboť ani jediná akce pořádaná P. Hrubým zatím nezklamala.

13. května jsme měli možnost nahlédnout do podzemí Lateránské baziliky. I když tato akce byla původně plánovaná pro celý náš ročník na univerzitě, sešla se nás drtivá většina z Nepomucena.

¹ Dominik Tóth, Čisté dospívání, 1932, p. 24

² Brázda 3/1997-98, p. 23

Provázeli nás dva rodní bratři - Prof. Mario Sensi, který nás vyučuje církevními dějinám a jeho bratr také Sensi, archeolog. Bazilika je postavena vlastně na základu bývalých kasáren a lázní - dvě věci, které neodmyslitelně charakterizují římskou kulturu všude, kam tento národ pronikl.

Posledního dubna se na Náměstí sv. Petra konala zátěžová zkouška před rokem 2000 - setkání církevních hnutí z celého světa. Na bohatém programu kromě představitelů okolo 50 hnutí se podílelo také přes 200.000 lidí.

Asi nejkrásnější akcí se sv. Otcem bývá každoroční procesí na slavnost Těla a Krve Páně. Po slavnostní mši sv. se celý průvod odebral po via Merulana k bazilice S. Maria Maggiore, kde bylo slavnostní požehnání. Atmosféra tohoto procesí je skutečně „nabita duchovnem“.

Tento měsíc nás byl opět navštívit zasloužilý exalumnus P. Jiří Jeřábek z Mules (Bolzano). Díky svému mladému duchu se během několika dní s námi tak dokonale sžil, že by mohl opět absolvovat přijímací pohovor u otce rektora a začít život seminaristy, ačkoli je už 50 let knězem. Podílel se s námi na všech našich akcích - odpolední kafe se zákusky které sponzoroval -, fotbal, práce v zahradě, vzorně nám také uspořádal noty v místnosti u klavíru,... Dlužno dodat, že jen díky jeho přispění mohla vyjít tato čtvrtá Brázda. Doufám, že se nerozčílí nad

těmito slovy tak jako když se našel na jedné z pamětních desek.

21. června oslavil 10. výročí kněžství náš ThLic. P. Karel Slíva z Ostravsko-opavské diecéze slavnostní mší svatou v kapli bohoslovců. Karel je ceněn zejména jako zdatný kazatel.

A teď právě odjíždíme na prázdniny. Někteří už jsou doma a tak pro ně možná tato brázda bude překvapením. Asi jste si také všimli, že obálka, ve které Vám brázda přišla, není zdaleka tak hezká jako obvykle a už vůbec ne barevná. Ale žádné strachy - první číslo příštího roku bude opět v pořádku, až tyto věci vezme do rukou náš kronikář, obálkář a prefekt v jedné osobě. Někteří naopak ještě chvíli zůstali, aby se vzpamatovali po zkouškách, které tohoto roku byly mimořádně náročné, a na poslední chvíli zajeli k moři či na Gran Sasso (nejvyšší hora Apenin). A pak už jen srolovat koberec, stáhnout roletu, zamknout pokoj a políbit ruku otci rektorovi na rozloučenou.

Bývá zvykem na konci kroniky uvést nějakou duchovní myšlenku. Na tu se ale necítím a odkazuji vás na úvodní článek otce rektora. Já bych jen vyslovit přání, abychom se tu v říjnu opět všichni shledali: živí, zdraví a svobodní!

Pavel Glac

Gratulujeme

Novokněžím

P. Cyril Kubánek, vysv. 13. 6. 1997, arcidiecéze Praha

P. Jaroslav Čupr, vysv. 27. 6., diecéze Brno

P. JUDr. Pavel Forgač, vysv. 29. 6. 1998, Vídeň

P. Bedřich Horák, vysv. 27. 6. 1998, arcidiecéze Olomouc

Jáhnům

Jan Šlégr, vysv. 21. 6. 1998, diecéze Hradec Králové

Absolventům teologických studií

S.S.L.P. Stanislav Pacner - licenciát biblických věd, diecéze Brno

ThLic. Petr Žůrek - licenciát z pastorální teologie, arcidiecéze Olomouc

ThLic. Karel Slíva - licenciát z dogmatiky, diecéze Ostrava-Opava

Jan Šlégr - bakalaureát z teologie

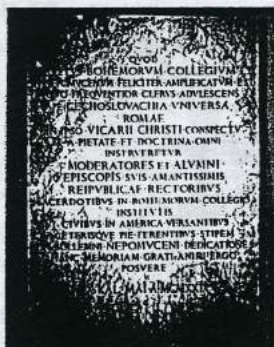
Opustili nás

ThLic. P. Ferdinand Neubauer, + 18. 3. 1998, arcidiecéze Olomouc
R.I.P.

P. Gejza Veselý - vicerektor

Zavěšeny nové mramorové desky

Ke gratulační a vzpomínkové rubrice, kterou rediguje pan vicerektor, bych chtěl tentokrát přidat pár řádků. Jistě si vzpomínáte, že v atriu naší koleje se na pravé a levé straně nacházejí dvě mramorové desky, které připomínají její založení:

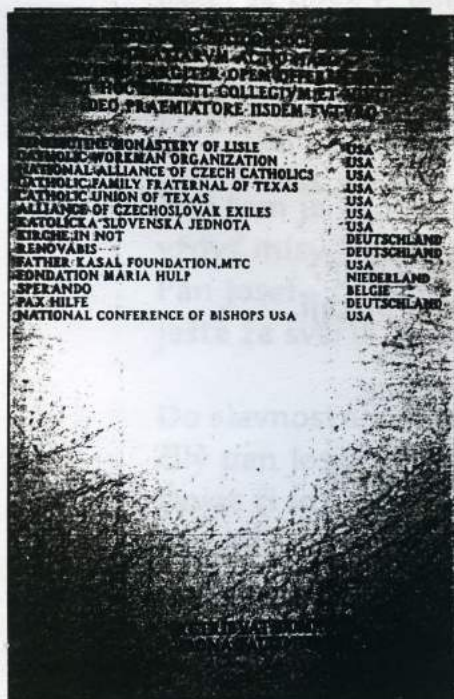

Po neúnavném naléhání Mons. Petra Esterky byly na čelní stěnu atriá, těsně před slavností Božího Těla, dne 10. června roku 1998, zavěšeny ještě jiné dvě desky. Deska visící po pravé straně připomíná organizace, které v minulosti i nyní podporovaly a podporují Nepomucenum. Deska po levici nese na sobě jména jednotlivých osob, které byly a jsou našimi mimořádně štědrými dárci.

Chtěli jsme takto vyjádřit náš dík všem, kteří se tímto způsobem přičinili o existenci našeho Nepomucena.

Nebylo jednoduché najít všechny ty osoby, které v minulosti koleji štědře obdarovaly. Je tedy docela možné, že jsme na některého dobrodince pozapomněli. Na deskách je ovšem ještě stále dost místa k dodatečným zásahům a navíc nové desky můžeme nechat přidělat. Nenechte se proto odradit. Budeme rádi, když i Vaše jméno bude zdobit naše atrium.

Nejde však jen o mramorové desky. Chtěl bych všechny ujistit, že na naše dobrodince vzpomínáme denně při mši svaté a v našich modlitbách. A věřte, že prosba na spodním okraji obou desek nám jde opravdu ze srdce. „Retribuat Dominus bona facientibus“

Loučení

(Věnováno panu Josefu Rylkovi)

Na kraji Říma zámek stál,
však nebydlel v něm žádný král.
Ba ani rytíř, ani kníže,
či jiné podobné mu zvíře.

Myslete třeba, že jsem lhář,
ten dům měl zcela zvláštní tvář.
Neb jmenoval se seminář,
a vlád tam Karel komisař.

Jenže ouha! K čemu moc je od A do Z,
když ani nesplachuje klozet.
K čemu je monsignorský pás,
když výtah porouchal se zas.

Kohoutky vztekle stříkají,
trubky jen ve zdech pukají.
Svítit si již nelze více,
neb zase pukla trubice.

Zahrada hnusem zarůstá,
v perverz se mění dočista.

Zkrátka a dobře - dost již toho!
Beztak - co komu do toho!
Ten kdo sem přišel studovat,
by se moh rychle zpakovat.

Mít pevnou jen a dobrou víru
že odbornou Pán sešle sílu.
Ona se k dílu postaví,
a všechno rychle napraví.

Stalo se. Netrvalo dlouho.
Však čekání již bylo mnoho!
Kdo se to k nám lehce nese?
To je Pan Josef přece!

Ted' konečně nám bude tady blaze,
že závidět nám budou i ti v Praze.

Kolej se opět v palác mění,
jak vše k lepšímu se mění,
Jen pračka občas slzy roní,
však hasák hned - a rychle na ní!

Ten tam je problém výchozí:
vždyť mísy jsou zas průchozí!
Pan Josef - chloubá našeho to domu -
ještě že svěřili to jemu!

Do slavnostního hodování,
čilý pan Josef náhle vhání:
Dojat či vzňat, v spěchu vece:
Tak kde je ten hasák přece!

Když občas hřebík na zem upadne,
on zatváří se nevesele,
hned zas radostně ho pozvedne,
a pošle všechny

Po nocích píše básničky,
do naší drahé Brázdičky.

Jen do krásné té idylky -
slza se v oku tiše leskne:
já nebudu tu navždycky!
Mě po domově zas se teskne.

Ach, pane Josefe, proč jen tak nakrátko?
Vždyť měli jsme Vás všichni rádi.
Vinu má v pasu razítko,
Moji drazí kamarádi!

Kéž Vám život v chloubu naše
plyne v štěstí, v blahosti
kéž i Pán Bůh stárí Vaše
zbaví nehod, starostí!

kto teraz brakovač nam będzie tylko -
Náš milý a drahý Josef Rylko!

Pavel Glac